

Mě zachránil elf

Martin Štefko

Copyright © Bc. Martin Štefko, 2006, 2010

Všechna práva vyhrazena.

„Mě zachránil elf, mě zachránil elf,“ papouškoval Fendrik malého mnicha Oswalda. „Mě taky zachránil a pořád o tom nežvaním!“ zvýšil hlas, čímž vylekal ptačí faunu v nejbližším okolí. Možná se měl trochu zamyslet, než řekl poslední větu. Velmi se odlišovala od pravdy.

„No jo,“ nedal na sobě mnich ani trochu znát ublíženost, „ale to je trochu jiný.“

„Jak jiný?“ prskal Fendrik a máchal před sebou krátkou dýkou, jako kdyby chtěl někomu ublížit, ale na to, aby pořezal mnicha, neměl odvahu.

„Tebe zachránil v boji, to je tak nějak normální...“

„Normální?“ nenechal Fendrik mnicha domluvit. „Co je na tom normálního?“

„Jako že v boji se s tím trochu počítá, chápeš?“

„Ne!“ zavrtěl rytíř rezolutně hlavou. „To teda vážně nechápu.“

„Víš, v boji to nejsi jenom ty, ale i ti okolo. Bojujete všichni za všechny.“

„A jeden za jednoho... A na tohle jsi zase přišel jak? Nějak si tě nedovedu představit v plný polní, jak se oháníš mečem a kosíš nepřátele.“

„Však to také ne,“ ohradil se mnich, neboť něčeho takového by se vzhledem ke svému stavu nemohl dopustit. Chraň Bůh! „Jen jsem slyšel, že takhle by se mělo...“

„Tak tys slyšel,“ znovu přerušil mnichovo vysvětlování Fendrik. „Já ti něco řeknu, přítelíčku, mezi něčím slyšet a něco skutečně dělat je hodně velkej rozdíl. Tohle si zapamatuj, jestli se někde říká, že do boje jdeš s tím, že se biješ za všechny a ne jen za sebe, tak je to pěkněj blábol, tomu věř. Každěj jde jen za sebe a je mu jedno, kolik těch, co bojujou s ním, to schytá nebo ne. Na tohle prostě nemůžeš koukat, musíš si hlavně hledět toho, abys nepřišel o palici nebo jinou vyčnílou část těla, a to ti zabere tolik času, že všímat si toho, jestli o nějakou část nepřichází někdo vedle, prostě nejde.“

„Tak jak to, že tě ten elf zachránil, když se nikdo nekouká na ostatní a bojuje jen za sebe?“

„Protože...“ Jenže Fendrik nevěděl co „protože“. Mnich celý jeho monolog rozdupal a poplival. „Protože elfové jsou prostě jiný,“ dořekl v záblesku náhlé inspirace.

„Jak jiní?“ zajímal se ihned Oswald.

Fendrik záblesku ihned zalitoval. „No elfové...“ snažil se zachytit nějakou chytrou myšlenku a podložit nějak své tvrzení, ale všechny kloudné ideje se kupodivu rozutekly do neznáma. Až se mu nakonec jednu zbloudilou přece jen podařilo uhnat. „Protože elfové jsou prostě elfové,“ zadeklamoval s vážným pokýváním hlavy.

„A to znamená?“ vytáhl Oswald další vědro ze své studnice otázek.

„Nejsou to lidi,“ vynesl Fendrik nečekaný trumf. „Jsou to elfové a ty se prostě chovaj jinak než lidi.“

„A proč se tak nechovají i lidé?“

„Protože nejsou elfové,“ odpověděl Fendrik v duchu své dosavadní logiky.

Oswald pochopil, že se od rytíře mnoho nových informací nedoví a tak raději změnil téma. „Kdy tě vlastně zachránil? Při jaké bitvě?“

Mnich uhodil hřebíček na hlavičku. Tohle bylo téma, o němž se Fendrik vždy rád rozpovídá.

„Divím se, že jsem ti to ještě za tu dobu, co se známe, neřekl. Takže to se stalo před dvaceti lety a vlastně to ani nebylo přímo uprostřed bo-“

„Ale no tak, Fendriku, tuhle tvojí historku už zná každý,“ přerušil rozvášněného rytíře neznámý hlas. Mnich i rytíř se po jeho majiteli otočili. Vyšel zpoza stromu, kolem něhož se zrovna chystali projít. Muž byl vysoký, pohublý a měl na sobě dlouhé, oranžovohnědé roucho, které i přes svou až neúměrnou výšku vlácel po zemi. Opíral se o pokroucenou hůl a jeho hlavu zdobila téměř dokonalá pleš, jejíž dojem kazilo několik chomáčů vlasů, které ne a ne vypadnout. Jeho stáří se v číslech dalo jen těžko zapsat.

„Krucíáne?“ ujišťoval se Fendrik, jestli neblouzní a vidí před sebou skutečně toho, o kom si myslí, že ho vidí.

„No já jsem tu taky,“ zavrčel kdosi za starým mužem. Oswald a Fendrik nejprve zahlédli obrovské kladivo, nejspíš na drcení planet, a až potom malé vlasaté, chlupaté a nevrle stvoření v dětských kalhotách a košili, přes niž mělo navíc kroužkovou zbroj.

„Grone?“ dostal ze sebe ještě nevěřičněji rytíř a hleděl na trpaslíka jako na tvora, který už před milióny let vyhynul.

„No jo, jsem to já. Máš s tím nějaké problémy?“ vrčel trpaslík.

„Co tady děláte?“

„Co asi?“ zavrtěl hlavou Krucián a snažil se nabrat zpět rovnováhu, kterou ztratil, když udělal jeden krok a jeho tělo si uvědomilo, že roucho se zachytilo za trčící větve. „Nadešel čas slunovratu, elfi poutě, tak co myslíš, že tu děláme?“

„Ale vždyť vám elf nezachránil život.“

„Už je to pěkná řádka roků, co jsme se naposledy rozloučili,“ řekl Krucián a konečně se mu podařilo uvolnit hábit, „a spousta věcí se změnila.“

„Čtyři roky,“ připustil Fendrik.

„Přesně tak, no a tady s prckem,“ ukázal holí směrem na trpaslíka, který začal mlátit do pařezu, aby se trochu zabavil, „jsme se připlétli do spousty šarvátek, kde nám šlo o život, ale jednou už to bylo vážně zlé, takže nám museli pomoci elfové.“

Gron zarazil pařez do země, opřel se o palici a zamračil se na Kruciána: „Si zase honíš triko? Ty ses zaplet do jedny jediný rvačky a pohnojils to tak, že by bylo lepší, kdybys radši držel klapáčku.“

„No dobrá,“ připouštěl Krucián nesměle, „je pravda, že boje nejsou zrovna mou doménou, ale když jsem tě viděl v obklíčení těch dvaceti hrdlořezů, řekl jsem si, že tě v tom přece nemůžu nechat samotného.“

Fendrik se vědoucně obrátil na Grona: „Začal překážet?“

„To si piš,“ zafuněl Gron. „Měl jsem dva na lopatkách a z pátýho jsem zrovna vytahoval palici, když se tenhle chytrolín přiřítíl a začal tam šermovat tou svojí holí. Blbec mě trefil přímo do týla – jo, přesně tam, kde mi chybí kus lebky,“ přisvědčil trpaslík, když uslyšel Fendrikovo bolestné zasyčení, „takže mě na pár chvil vyřadil z boje a těch zbylých patnáct se na nás vrhlo a zmlátilo nás jak psi. Divím se, že ten dědek nevy pustil duši.“

„Který?“ zajímal se Krucián nechápavě.

Gron jen zakroutil hlavou a pokračoval: „Omdlel jsem, tak už pořádně nevím, co se dělo dál... Jo, omdlel jsem a nekoukej na mě takhle!“ obořil se vztekle na Fendrika. „Krucíán to taky pěkně schytil,“ pokračoval Gron, jako kdyby se snažil trochu obhájit svou „slabost“, ale srovnávat sebe se starým mužem nebylo zrovna na místě. „Pak už si jenom pamatuju, jak nad náma stojí dva elfové a ptají se, jestli jsme v pořádku. V první chvíli jsem je chtěl všechny zamáchnout do země, ale asi čekali, že po probuzení nebudu dvakrát klidnej, tak mě pěkně pevně svázali. Mohli si to ale odpustit,“ zakončil trpaslík své vyprávění.

„Jak je to dlouho?“ zajímal se Fendrik.

„Stalo se to nedlouho poté, co jsme se před čtyřmi roky rozloučili,“ odpověděl Krucián a bránil se útoku veverka, která mu přistála na hlavě s jednoznačným úmyslem rozlousknout mu ji jako oříšek.

Gron si stoupl na pařez, který ještě nestačil zarazit do země, ohnal se svým obřím kladivem a rozmázl veverka o kmen stromu. „Muselo se to stát jenom pár dní potom, co ses na nás vykašlal,“ upřesnil Kruciánovu odpověď.

„Já jsem se na vás nevykašlal,“ bránil se Fendrik, „jen jsem se rozhodl...“

„Zdrhnout,“ dokončil Gron.

„Ne, jen jsem chtěl chvíli putovat sám.“

„Potom, co sis vzal všechno zlato, který nám káplo ze zabítí Modrýho krále?“ spojil Gron obočí nad kořenem nosu. Fendrik si nebyl jistý, jestli trpaslíkovi nezačíná z uší stoupat kouř.

„Ty si to ještě pamatuješ?“ snažil se zachránit situaci přiblblým úsměvem.

„Jasně, že si to pamatuju,“ supěl Gron jako šelma připravující se ke skoku na vyhlédnutou kořist. „Sto zlatých pro každýho. Na to se dost těžko zapomíná. Byli jsme v tom společně“

„Ale...“ snažil se Fendrik, nenacházel však potřebná slova.

„Ty jsi je okradl?“ podivil se Oswald, který zatím celou dobu stál stranou debaty.

„Já bych to tak úplně nenazval,“ bruslil Fendrik po tajícím ledu.

„A ty seš kdo?“ pohodil Gron hlavou směrem k mnichovi a Fendrik si šťastně oddechl, že se trpaslíkova pozornost obrátila jinam.

„Oswald. Mnich.“

„Kdes na něj přišel?“ Tato otázka patřila rytíři.

„Poznali jsme se asi před dvěma lety.“

„Ano, dva roky,“ povzdechl si Krucián mimo souvislost. „Jsou to přesně dva roky.“

„Proto taky ta pout', ne? Proč jinak bysme tam šli?“

„Stále mě zaráží,“ nedal se stařec, „že v tak malém těle může být tak vědoucí mysl.“

„A co se stalo před dvěma lety?“ zeptal se Oswald, protože jemu očividně nebylo jasné, o čem se nesourodá dvojice baví.

„Ty nevíš, proč podstupuješ tuhle elfi pout'?“ obrátil se k němu překvapeně Fendrik.

„Elf mi zachránil život, tak proto?“ nadhodil mnich.

„Jenže elfové zachraňovali životy i dřív,“ podotkl Krucián, „a tahle pout' je teprve druhou.“

„Vážně?“ vykulil Oswald oči. „Já myslel, že tak to bylo pořád. Pokaždé, když elf někomu zachránil život, dotyčný se přidal k ostatním, kteří podnikali tuto cestu. Pro mě je tohle tedy první, ale myslel jsem, že tomu je tak odedávna.“

„Vůbec ne,“ máchl Krucián rukou. „Tohle se nijak neslavilo. Zachráněný jen poděkoval a o elfa se víc nestaral. Jenže před dvěma roky byl elfem zachráněn poslední člověk.“

„Jak to?“

„Protože při tom zemřel poslední elf,“ vysvětlil Fendrik.

„Cože?“ zatvářil se mnich ještě překvapeněji.

„Jo, jak slyšíš, elf padnul, aby zachránil nějaký motovidlo, a sám při tom umřel.“

„A s ním vyhynul i celý jeho rod,“ pokračoval Krucián.

„Ferun se jmenoval,“ doplnil Fendrik.

Čtveřice na několik vteřin zmlkla. Ticho rušil jen ptačí ryk.

„No,“ ukončil smuteční chvílku trpaslík svým hřmotným hlasem, „asi je na čase pohnout se z místa nebo tam nikdy nedojdeme.“

„Moje řeč,“ přikývl rytíř. „Slavnost začíná už za tři dny, tak ať chytíme nějaký dobrý místa.“

„Gora bude zase pěkně zapráskaná,“ podotkl Gron.

„To si piš. Bude tam spousta lidí, co v životě elfa neviděla. Přílezou jen, aby se nadláblí, ožrali se a mlátili sebou v mylným dojmu, že tancujou.“

„Jo, to jo.“

„Tys tam byl minulej rok?“ nadhodil Gron.

„Jasně.“

„Zajímavý, že jsem tě tam neviděl.“

„No, dost jsem se snažil, abys mě neviděl.“

Gron si odfrkl. „Ty prachy mi ale dlužíš, ty zmetku. A zkus mě ještě jednou podrazit. Zlámu ti hnáty.“

Oswald měl zamyšlený pohled a přestal ostatní poslouchat. Měl pocit, že v noci oči nezamhouří. Má o čem přemýšlet. Z jejich řeči totiž vyplynula jedna podivná skutečnost, o níž doposud neměl zdání.

Cesta do Gory, elfí vesnice, z níž pocházel Ferun, poslední elf, vedla skrz les. Protínala jej jako dlouhá jizva, která zůstala na těle po ošklivé sečné ráně. Malé společenství čtyř podivných postav před sebou mělo už jen zhruba dvacet mil, než dosáhne cíle. Na místo dorazí ještě ten den večer. Přesně na zahájení slavnosti k uctění památky všech milovaných elfích zachránců.

„Tak už to konečně řekni!“ vyštěkl Gron, protože už nedokázal unést, jak se Fendrik holedbá, co se týče své vlastní záchrany elfem. „Stejně sis půlku toho vymyslel.“

„To není pravda!“ bránil se Fendrik. „Všechno, co jsem o tom kdy říkal, se skutečně stalo.“

„No jasně,“ bručel si trpaslík pod vousy a přidal do kroku, aby šel co nejvíce vpředu a vyhnul se tak asi již stému opakování historky „O tom, jak byl Fendrik zachráněn elfem“.

„Takže,“ začal rytíř a ponořil se do dávného příběhu, který uměl již nazpaměť. Jediný, kdo ho poslouchal, byl Oswald, který se na tuto historku vysloveně těšil. Krucián pozoroval nebe a cosi si při tom mumlal.

„Bojovali jsme tehdy spolu s elfy, trpaslíky a čaroději. Tam jsem se taky seznámil s těmahle dvěma,“ ukázal Fendrik na starce a na trpaslíka.

„Krución je čaroděj?“ podivil se mnich.

„To ti nedošlo?“

„Nechová se zrovna dvakrát... čarodějsky,“ pokrčil Oswald rameny.

„Nesmíš dát na první dojem. Když se tenhle staroch rozohní, umí přivolat pěknou spoušť. Ale zpátky k příběhu.“

Bojovali jsme teda my, trpaslíci, elfové a čarodějové. Bylo to před dvaceti lety a byla zrovna zima, takže pro boj prostě nejnevhodnější počasí. Viděl jsem, jak chlapi, který neměli jak si udělat oheň, vyvrhávali zvířata nebo dokonce mrtvolky nepřátel i spolubojovníků, aby se ohřáli v jejich vnitřnostech a neumrzli. Pro slabý náture nic moc.“

Fendrik se podíval na Oswalda a doufal, že mnich bude bledý, možná trochu zelený z nechutností, které mu říká, ale mnich ho vyloženě zklamal. Ani známka po znechucení. Místo toho se zeptal: „A proti komu jste vlastně bojovali?“

„Dobrá otázka,“ přikývl rytíř uznale. Jak si uvědomil, nikdy nevyprávěl, s kým to sváděli bitvu. Přišlo mu, že to není důležité, a navíc se nikdy dřív nikdo nezeptal. „Bojovali jsme...“ S kým to vlastně tenkrát bojovali? „Grone,“ zařval na trpaslíka, „proti komu jsme bojovali v té bitvě, kde mě zachránil ten elf?“

Gron se rozchechtal. „Ty seš mi teda vypravěč. Proti nepřátelům, ty blboune.“

Fendrik si ho přeměřil zkoumavým pohledem a raději se se svou otázkou obrátil na Kruciána.

„S pohany,“ zamumlal čaroděj nepřítomně a dál pozoroval nebesa.

„Jasně, to je ono,“ pleskl se Fendrik do čela. „Vyhnání pohanů, jak jsem na to mohl zapomenout?“ kroutil hlavou. „Takže stalo se to v týchle bitvě.“

„A kdo byli pohaní?“

„Hm, další zajímavá otázka,“ mnul si Fendrik bradu. „Grone, kdo byli pohaní?“

„Chátra!“

„Krucióné?“

„Uctívali sluneční božstvo, což bylo v rozporu s osvíceneckými názory našeho měsíčního náboženství.“

„Jo, asi jo,“ tady už si Fendrik tak jistý nebyl. Moc se nezajímal o to, proč bojuje. „Válčili jsme teda s pohanama a chtěli je vyhnat ze země,“ pokračoval Fendrik, „a ta památná událost se stala...“

„A proč jste vlastně chtěli pohany vyhnat? Jen proto, že měli jiný názor než vy?“

„Chceš slyšet ten příběh nebo ne?“ vyjel na něj Fendrik.

„Ano.“

„Tak se pořád na něco neptej.“

„Dobře.“

„Tak teda ta památná událost se stala osmého večera bojů. Spolu s Kruciánem, Gronem a Sedrikem, Sedrik byl můj bratr, buď mu země lehká,“ vychrlil ze sebe rychle, když si všiml, že Oswald už otvírá ústa k další otázce, „jsme se krčili u maličkého ohníčku, kterej nás jen taktak dokázal udržet na živu. Mluvili jsme o všem možným, abysme se udrželi vzhůru, protože hrozilo nebezpečí, že do tábora vnikne nepřítel a pokusí se nás ve tmě překvapit. Nevím, o čem jsme to tlachali, ale vím, že si k nám přisedl elf. Měl jsi to vidět. My čtyři od krve, špinavý, prorezlý brnění a meče a on si tam přijde celej nablejskanej, meč se mu leskne novotou, i když vůbecovej nebyl, prsní štít ani jeden šrám, tětíva na luku napnutá, vypadala, že má blízko k prasknutí. Pohodil svýma zlatýma vlasama a řeknu ti, bejt ženská, mám ještě několik dalších nocí pěkně divoký sny.“

„Hlavně, žes je neměl,“ zablekotal Gron, ale Fendrik ho v zápalu svého vyprávění neslyšel.

„Bylo to jako kdyby král vstoupil mezi svý poddaný. Jen jsme na něj civěli. Jako na boha. A představ si, on si k nám úplně normálně přisednul, jako kdyby se nechumelilo, ono teda zrovna chumelilo, ale to je myslím jedno. Seděl tam s náma a normálně se s náma bavil jako voják s ostatníma vojákama. A pak se to stalo. Pamatuju si to dokonale. Bavíme se o zítřku, co asi přijde, když tu za sebou slyším podivnej zvuk, jako kdyby se po zemi něco sunulo. Otočím se a tam skřet jak kráva. Vyskočí ze země, tělo samej sval...“ Fendrik se zamyslel a ještě jednou si zopakoval poslední dvě věty.

„Jak je možný, že na mě zaútočil obří skřet, když jsme bojovali s pohanama?“

„Jak?“ opakoval Gron. „Asi tak, že to byl zoufalej, vyzáblej pohan, kterej měl co dělat, aby ještě udržel meč.“

„Já si to pamatuju jinak,“ prohodil Fendrik trochu uraženě, ale nenechal se zaskočit a plynule navázal: „Z tý země vyskočil, pohan velkej jako skřet velkej jako kráva. Samej sval, v každý ruce meč. Viděl jsem v nich odlesky toho našeho prťavýho ohníčku. Říkám ti, bejt to jindy, vrhnu se na něj a ani se nezpotím, ale byl jsem promrzlej a ten parchant mě prostě překvapil. Už jsem viděl, jak mi usekává hlavu, jediný šmik, ale pak se to stalo. Šíp se zaryl přímo do oka toho hajzla. Padnul k zemi dokonale mrtvej. Otočím se za sebe a tam ten elf, připadal mi jako Bůh pomsty. Vlasy mu vlály, třpytil se v nich měsíční svit, jednu nohu nakročenou a v rukou svíral luk. To on toho parchanta sejmul a mě tím zachránil. Vděčím mu za svůj život a nikdy na to nezapomenu. Tak to je celý můj příběh. Co říkáš?“

„Bude pršet,“ odpověděl Krucián namísto Oswalda.

„Cože?“ nechápal Velký vyprávěč.

„Pršet. Brzo začne pořádně pršet.“

„Proto jste celou dobu pozoroval oblohu? Hledal jste náznaky toho, jak se bude počásí vyvíjet?“ zajímal se mnich vzrušeně.

„Ne,“ zavrtěl Krucián hlavou, „jen jsem koukal na mraky a dával jim tvary zvířat. Ale jak jsem koukal nahoru, tak mi do oka spadla kapka.“

„Aha,“ řekl Oswald trochu zklamaně. Ale čaroděj měl pravdu. Během pár minut se z několika kapiček stal pořádný slejvák.

Celý promáčení se brodili bahnem. Vedlo je však zjištění, že již nedaleko jsou ohně Gory, elfi vesnice, kde už žádný elf nikdy žít nebude. Nebe před nimi planulo oranžovou. Nešlo pouze o ohně, šlo o tvory, kteří se svými plameny chápali oblohy.

Gron pochodoval stále první, déšť s ním nic vážného nedělal, jen měl trochu zplihlé vlasy a vousy. Vykračoval si, jako kdyby šlo jen o slabou přeháňku a ne o liják, který za pár minut dokázal zmáčet i ty nejspodnější vrstvy oblečení. Podobně nelibost přírody nesl i Oswald, přehodil si přes hlavu kapucu, ne že by mu to příliš pomohlo, a dál si prorážel cestu silicím větrem. Čaroděj s rytířem na tom byli podstatně hůř. Krucián se potácel, každou chvíli se snažil nespadnout, neboť si přišlapával roucho, a přitom bořil hůl do země, aby byl schopen dalšího kroku. Už byl přece jen dost starý na takové výpravy. Fendrik cestou odhazoval části brnění, protože zjistil, že mu voda v takovém množství vůbec nesvědčí. Odhodil štít, přilbu, chrániče loktů, holení a nakonec i kyrys. Zbýl mu tedy jen meč a kroužková košile. Pokračoval vybaven podobně jako Gron.

Jejich útrapy však již měly dojít konce. Gora se před nimi rozrostla jako pulzující organismus. Planoucí ohně je zvaly ke svému teplu, prohýbající se stoly slibovaly výtečné pohoštění, hudba linoucí se krajem dotírala na jejich sluch. I zdálky bylo jasné, že jde o gigantickou slavnost. Všichni čtyři jen zalapali po dechu a téměř se rozběhli.

Během několika málo minut už víceméně seděli u ohně, který se udržel i pod průtrží mračen, jež následně, po několika hodinách, přešla v mírný deštík. Krucián si do ohně skoro lehl, aby se zahřál, neboť se celý promočený třásl zimou. Gron se chopil půlky prasete a přitáhl si ji k teplu, kde se do ní pustil. Fendrik se schoulil vedle Kruciána a Oswald si s kusem chleba a ovčím sýrem sedl na špalek mezi ně. Čtveřice tiše odpočívala, schnula a jedla.

Fendrik, z rytíře teď podle vzezření spíše panošem, si k ohni přitáhl džbán vína a naléval si do poháru. První vypil téměř na jeden lok, dalších několik následovalo v rychlém sledu. Během té doby zatím Gron stačil sníst celou svou část prasete a bohatě ji zapít několika džberý piva. Čaroděj mnoho nepojedl, jen se válel u ohně a pomalu se přestával třást.

„Co přijde teď?“ zajímal se Oswald a rozhlížel se kolem sebe.

„Až se všichni nají a ožerou, tak ty, co jsou tady proto, že je zachránil elf, budou k tomu velkému ohni uprostřed vesnice nosit dary za svou záchranu,“ ujal se odpovědi Gron, protože zbytek osazenstva toho nebyl schopen.

„A komu ty dary dávají?“

„Co to vyvádíš!“ vyjel Gron na Fendrika místo odpovědi. Rytíř na něj s vytřeštěným očima hleděl zpod čoudícího obočí.

„Já jsem... já jsem... já jsem...“ škytal Fendrik, „chrstnul... chrstnul víno do ohně... ohně.“

„Aha,“ zavrtěl trpaslík hlavou. Mnichovi odpověděl: „Jsou to dary pro ty mrtvé.“

„Ale ti si je nevezmou ne?“

„To sice ne, ale je to poděkování za jejich činy. Je to jako když vy obětujete bohům,“ našel Gron srovnání.

„Takže ty dary taky někdo ukrade?“

„Dříve nebo později ano.“

„To je také trochu nesmyslné, ne?“

„V tuhle chvíli ne,“ nesouhlasil Gron. „Teď tady všichni chtějí poděkovat za to, že můžou dál žít, ale za pár dní je to přejde a některý si svoje dary vezmou zpátky anebo si je rozebere někdo jiný.“

„To je smutné.“

„Tak trochu, ale holt to tak chodí. Jsou vděčný, že jim elfové pomohli, ale oni už tady nejsou, tak jsou jim ty dary stejně k ničemu, kdežto živým se hodí víc.“

Oswald smutně pokýval hlavou.

„Jak vlastně zachránili tebe?“
 „Není to tak zajímavý příběh jako ten Fendrikův.“
 „Každý je zajímavější než ten Fendrikův,“ máchl Gron rukou.
 „Žil jsem v chrámu Božího hněvu v Ubayde...“
 „Ty jsi ze severu?“ podivil se Gron, „ale tam jsou přece...“
 „Ano, Herodi,“ přisvědčil Oswald. „Přišli před dvěma lety a ovládli všechna města od Fajhé až po Giltaar, včetně Ubayde. My, lidé, jsme utekli anebo byli zabiti.“
 „Oprav mě, jestli se pletu,“ zatvářil se Gron přemýšlivě, „ale tam někde u Ubayde zemřel Ferun.“
 „Ano, je to tak.“
 „Znal jsi ho?“
 „Znal,“ smutně potvrdil Oswald.
 „A víš, koho vlastně zachránil?“
 „Vím.“
 „Koho?“
 „Mne.“
 Gron na mnicha vytřeštil oči. „Cože? To přece nemyslíš vážně?“
 „Ale ano,“ rozhodil Oswald rukama. „Až od vás jsem se dověděl, že já jsem byl tím posledním, koho elfové zachránili. Kvůli mně umřel poslední elf. Jen aby mě zachránil.“
 „Ale... ale proč?“ vysoukal ze sebe Fendrik, který celý rozhovor odposlouchával s pohárem na uchu.
 „Co proč?“ podivil se Gron otázce.
 „No proč... proč... sakra proč zachránil zrovna jeho?“
 „A proč ne?“ nechápal trpaslík.
 „Já jsem si tu otázku také pokládal,“ přiznal se Oswald. „Proč zachránil mě a ne někoho důležitějšího? Já jsem jenom obyčejný mnich, mě by zas taková škoda nebyla. Mohl zachránit třeba starostu města, opata chrámu nebo kohokoli jiného, důležitějšího.“
 „To jsou kecý!“ praštil Gron pěstí do jednoho z volných špalků k sezení, až se dřevo rozpadlo na několik kusů. „Nikdo není zbytečnější než někdo jinej. Ten elf tě zachránil, protože tě chtěl zachránit. Protože tě zachránit moh. Máš právo na život jako každé jinej. Král nebo žebrák, na tom nezáleží, kým seš, seš živá bytost, proto tě zachránil, ne proto, že seš horší nebo lepší, ale proto, že seš stejně dobrej.“
 „Tohle jsou kecý,“ zamumlal Fendrik neuváženě.
 „Cos to řek?“ zavrčel Gron.
 „Že to jsou pěkný kecý. Lidi si nejsou rovný nebo tak něco, je to pěkná blbost.“ V tu chvíli mu mezi nohama, jen kousek od velmi citlivých partií, přistála hlavice Gronova obřího kladiva. Polovina se jí zaryla do země.
 „Seš ožralej, to jediný tě teď zachránilo, jinak si buď jistej, že tě klidně na místě vykastruju.“
 „Co to do tebe vjelo?“ pištěl Fendrik nepříjemně vysokým hlasem.
 „Myslím, že oba dobře víme, že ten příběh, co vyprávíš, není pravda. Ani omylem tě žádný elf nezachránil, když jsi s náma seděl u ohně a mrznul. Měl jsi sračku a zdrhnul jsi do lesa, aby tě nikdo neviděl. Ten elf toho parchanta, co ti chtěl propíchnout prdel, trefil asi ze stovky metrů přímo do srdce. A teď mi řekni, proč tě zachránil? Měl jsi průjem, na celej den jsi byl vyřazenej z boje, tak proč tě nenechal chcípnout, když jsi byl stejně jenom přítěž?“
 „Tos nemusel říkat,“ díval se Fendrik do země, protože se styděl pohlédnout komukoli do očí.
 „Nemusel, ale tys taky moh mlřet. Lidi si nejsou rovný, pěkný blábol. Všichni maj právo na život. Stejný právo! Tohle ví trpaslíci, a elfové to věděli moc dobře, jenom vy lidi máte za to, že někdo je prostě lepší než jinej. Všichni se rodíte jako malý děti, nikdo z vás

nemá navrch, jen jak rostete, myslíte si, že se to změnilo, ale to není ani trochu pravda. Jste pořád stejný, jenom v hlavě vám vaše ješitnost říká, že je to jinak.“

„Mě překvapuje,“ ozvala se schoulená hromádka Krucián, „že jsem slyšel trpaslíka vést takový proslov.“

„Ještě ty si z toho dělej prdel, dědku.“

„Ale ne, já s tebou souhlasím, jen mi z toho výkladu přijde, že elfové a trpaslíci jsou něco víc než lidi, když ví, jakou cenu má život.“

„Ne, to nejsou, jenom jsou jiný. Maj jiný myšlení a jiný způsoby, ale nejsou lepší nebo horší.“

„Vy trpaslíci mě vážně fascinujete,“ řekl čaroděj a ze svého klubíčka se přesunul do sedu. „Nikdy bych do vás neřekl, že jste tak chytří.“

„Předsudky,“ pokrčil Gron rameny. „Většina ras nás má za neohrabané pobudy, ale to už těžko změníme. Možná to ani změnit nechceme.“

„A co si teď doposlechnout tu historku o tvójí záchraně?“ kývl Krucián k mnichovi.

„Co-co?“ těkal Oswald kolem sebe očima. Očividně se ocitl na jiném místě, než na němž nějakou dobu pobýval ve svých myšlenkách.

„Jak tě Ferun zachránil? Co se stalo v Ubayde?“

„Jo, tohle,“ vrátil se už nadobro zpět do Gory a přestal myslet na Gronova slova. Alespoň na chvíli. „Ubayde napadli Herodi a unášeli děti a zabíjeli starší. Ferun byl asi jen náhodou ve městě, když se to stalo.“

„Nic není náhoda,“ řekl Gron a vytáhl kladivo ze země. Fendrik si oddechl.

„Dobře, důležité je, že tam byl a že jsme se setkali právě u chrámu Božího hněvu. Já jsem vyšel ven, abych zjistil, co je to za hluk, a on tam projížděl na koni a sestřeloval Herody jednoho po druhém. Padali k zemi jako figurky na střelnici. Pak si mě všiml, jak tam tak stojím před chrámem, vlna Herodů se žene přímo ke mně, a tak mě k sobě vytáhl do sedla. Řekl mi, že odsud musíme rychle vypadnout, že ta zvířata by nás jinak zabila. A tak jsme tedy ujížděli. Zastavili jsme se až na hranici severních zemí, asi třicet mil od Ubayde. Tam mi řekl, že dál už můžu sám, za hranice se Herodi neodváží, a spadl ze sedla na zem. V zádech měl zaraženou dýku.“

„On jel celou cestu s dýkou v zádech?“ vydechl Fendrik.

Oswald přikývl. „Chtěl mě dostat na bezpečnou půdu a až potom si dovolil umřít.“ Poslední slova pronášel se slzami v očích.

„Vidíš, Fendriku, tohle je příběh, ne nějaká tvoje báčorka, která se nikdy nestala.“

Rytíř si smutně povzdechl.

„A co neseš za dar na uctění jeho památky?“ zeptal se Gron.

„Tady tohle,“ řekl mnich a začal zpod své sutany cosi dolovat.

„Ale, ale, ale,“ vyjádřil trpaslík své překvapení.

„To je elfí luk a šípy a meč,“ vypočítával užasle Fendrik.

„Ano. Než zemřel, řekl mi, ať si tohle vezmu a rychle odtamtud zmizím. Nechtěl jsem, ale několikrát to opakoval. Co jsem mohl dělat?“ snažil se Oswald u ostatních najít pochopení.

„Udělal jsi dobře,“ poplácal ho Krucián po rameni.

„No, a teď mu jeho zbraně zase vrátím.“

„Děláš si srandu?“ vyhrkl Gron.

„Ne.“

„To tady chceš nechat na pospas nějakým zlodějíčkům elfí luk a meč? Jedny z nejlepších zbraní? Tohle nemůžeš myslet vážně!“

„Ale proč ne?“

„Myslím, že ten elf ti je dal právě pro to, aby se nedostaly do rukou nějakému pitomci, co by je používal jenom pro debilní zábavu. Hezky si je nech, u tebe budou v dobřejch rukách.“

„Ale já s nimi neumím.“

„Na tom nesejde, ty je máš jen v úschově. Ber to jako dar od toho, kdo ti zachránil život. To taky vlastně jsou.“

„A co jiného mám tedy nechat u ohně jako dar?“

„Nic,“ odpověděl Gron vážně. „Tahle slavnost je fraška, víceméně. Není důležitý, kolik darů nebo jak velký věci jim tady necháš, elfové se o ně nikdy neprosili. Jim by stačilo, kdybys je stále nosil tady,“ poklepal si trpaslík pěstí na srdce, „tam na ně nikdy nezapomeneš. Pamatuj si je v srdci, jejich činy a to je větší důkaz vděku, než nějaký cetky, který do jednoho týdne stejně lidi rozkradou. Elfové vykonali velký činy. Tak si je jako velký pamatuj a nemysli na ně jako na něco, čemu je třeba přinést dárky.“

Oswald udělal něco, co by ho v jiné situaci mohlo stát život. Trpaslíka objal. Gron se z toho rychle oklepal, ale po nějakou dobu se od mnicha raději držel dál.

Čtveřice slavnost opustila poměrně brzy po půlnoci. Nechtělo se jim tam zůstat jen kvůli jídlu. Ani jeden u velkého ohně nic nezanechal. Za to celou cestu nemluvili o ničem jiném než o elfech a svých setkáních s nimi. Takhle si představovali uctívání rasy, která jim zachránila život.